

Sygn. akt V KK 118/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2015 r.

sprawy **J. G.**

uniewinnionego od popełnienia czynu art. 177 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 5 listopada 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 4 lipca 2014 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić oskarżyciela posiłkowego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. G. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 lipca 2014 r., został uniewinniony od popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k.

Wyrok powyższy został zaskarżony apelacjami prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 5 listopada 2014 r., zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy zaś apelacje uznane za oczywiście bezzasadne. Rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów postępowania.

Kasację od wyroku Sądu II instancji wywiódł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego B. R. zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia a) naruszenie art. 7 k.p.k.; b) naruszenie art. 7

k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 201 k.p.k. i art. 452 § 1 i 2 k.p.k. (opinia biegłego E. P.); c) naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 201 k.p.k. i art. 452 § 1 i 2 k.p.k. (opinia biegłego A. P.); d) naruszenie art. 399 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. (brak pouczenia o zmianie kwalifikacji prawnej czynu). W pkt III zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 177 § 1 k.k. – poprzez jego niezastosowanie. Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności rozprawić należy się z wywiedzionym zarzutem rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 177 § 1 k.k., poprzez jego niezastosowanie wobec J. G. Z uzasadnienia tegoż zarzutu w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że naruszenia tego przepisu skarżący upatruje w błędnym przyjęciu, iż w niniejszej sprawie nie doszło ze strony oskarżonego J. G. do naruszenia zasad bezpieczeństwa, a to zasady szczególnej ostrożności i ustąpienia pierwszeństwa.

Z tego dowodzenia wynika, że tej treści zarzut sprzeciwia się w istocie zanegowaniu przez Sąd I instancji sprawstwa J. G., a zatem kwestionowaniu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Przypomnieć skarżącemu w tym miejscu należy, że naruszenie prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych ustaleniach faktycznych. Tylko wówczas, gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne, a wadliwość rozstrzygnięcia sprowadza się do niewłaściwej subsumcji, można mówić o obrazie prawa materialnego. Skarżący popadł zatem w sprzeczność, gdy formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, równocześnie postawił wyrokowi zarzut obrazu prawa materialnego, który aktualizuje się przecież dopiero, gdy ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego orzeczenia nie są kwestionowane.

Jeżeli – zdaniem skarżącego – Sąd błędnie ustalił stan faktyczny i do tak ustalonego stanu faktycznego nie zastosował odpowiednich przepisów, które – przy wymaganych i uznawanych przez skarżącego za prawidłowe ustaleniach – miałyby zastosowanie, to zarzut obrazy prawa materialnego jest bezpodstawny.

Gdy idzie zaś o zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, to podnieść należy, iż jest on niedopuszczalny na tym etapie postępowania, zważywszy na wynik przeprowadzonej kontroli przez Sąd odwoławczy. Sąd ten nie przeprowadzał bowiem własnego postępowania dowodowego i nie czynił ustaleń faktycznych w sprawie, zaakceptował zaś w pełni ustalenia Sądu Rejonowego, co czyni zarzut tej treści nietrafnym.

Przeprowadzona analiza zarzutów kasacji nie pozostawia najmniejszych wątpliwości co do rzeczywistego celu skarżącego, który zmierza do sprowokowania przed Sądem Najwyższym ponownej – dublującej - kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Taki wniosek jest tym bardziej uprawniony, gdy zważy się, że większość z tych motywów była przedmiotem rozpoznania i omówienia przez Sąd II instancji.

Przeprowadzona w tym zakresie kontrola spełniła wymóg rzetelnej i wszechstronnej, o czym przekonuje uzasadnienie Sądu Okręgowego. W szczególności poddano kontroli wszystkie zgłoszone w apelacji zarzuty, które w sposób wystarczający i przekonywający oceniono i omówiono.

Sąd II instancji odniósł się do negowanej przez skarżącego możliwości oceny prędkości, z jaką zbliżał się pojazd kierowany przez B. R. Wyjawił i uargumentował, z jakich powodów twierdzenie pełnomocnika w tym zakresie nie zyskało aprobaty (str. 7-8 uzasadnienia). Kontroli i uwadze Sądu nie umknęły także wnioski opinii wydanych w sprawie. Sąd odwoławczy przychylił się do stanowiska Sądu Rejonowego, że kryteria wartościowego dowodu spełnia jedynie opinia biegłego P., która – wbrew twierdzeniom skarżącego – udziela odpowiedzi na newralgiczne pytania dotyczące przedmiotowego zdarzenia, w tym, jakie obowiązki spoczywały na J. G., jako uczestniku ruchu w tej konkretnej sytuacji. Szeroko na ten temat wypowiedział się Sąd Rejonowy na str. 7-9 uzasadnienia, zaś Sąd II instancji podzielił te argumenty na str. 7 - 9 uzasadnienia. W szczególności zaś podał powody uzasadniające takie stanowisko, jak również motywy, dla których

opinia ta była bardziej istotniejsza dowodowo od pozostałych, w tym przede wszystkim opinii biegłego A. P.

Jeśli zaś idzie o podnoszony także obecnie w kasacji argument dotyczący nie uprzedzenia o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, to wskazać należy, że uchybienie powyższe zostało prawidłowo ocenione przez Sąd odwoławczy jako pozostające bez wpływu na treść wydanego rozstrzygnięcia (str. 10 uzasadnienia).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.